

Huid

Sergio del Molino

MAZIREL
PERS

Oorspronkelijke uitgave: Sergio del Molino, *La Piel*. Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U. (isbn 978-84-204-3892-4)

© Sergio del Molino, 2020

Met dank aan Ella Sher Literary Agency en Marianne Schönbach Literary Agency

Vertaald uit het Spaans door Arieke Kroes

© Vertaling Arieke Kroes

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De uitgeverij ontving voor de vertaling van dit boek een vertaalsubsidie van Acción Cultural Española, AC/E.

AC/E
ACCIÓN CULTURAL
ESPAÑOLA

Ontwerp omslag: ST DUO (Het ontwerp is gebaseerd op het originele omslag, ontworpen door Penguin Random House Grupo Editorial en Enric Satué)

Ontwerp binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Mazirel Pers is een imprint van Walburg Pers

ISBN 978 94 6249 909 6

e-ISBN 978 94 6249 910 2

NUR 320

© 2023 S. del Molino p/a Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Zutphen

© 2023 Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Zutphen

www.mazirelpers.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Cris, meer dan ooit.

Het zou allemaal heel goed gaan, als die vervloekte
huid van me het niet verpestte.

Vladimir Nabokov

Inhoud

Heksen betstaan niet	11
De kaart van de Duivel	15
Een zwembad in Sotsji	32
De Toverberg	50
Het knapste meisje van Sandy Ground	65
Zeer beknopte geschiedenis van het racisme	87
De middeleeuwen van de huid	126
When the workin' day is done	147
Gesprekken met een koning van steen	165
De kam van de <i>patrón</i>	199
Mijn Griek	216
Onrein	238
Vlinder in het Baskisch	251
De gewoonte	265
Dankwoord en schuldbekentenis	273
Noot van de vertaler	280

Heksen betstaan niet

Weet je nu hoe je een heks kunt herkennen? We herhalen het nog een keertje. Ze hebben blauw speeksel, maar dat doet er niet toe, want ze kijken wel uit dat ze niet spugen, zodat niemand die kleur ziet. Ze dragen ongemakkelijke schoenen want ze hebben geen tenen en geen een model past goed. Je kunt ook letten op hun wijde neusgaten of op hun pupillen waarin een vuur of de lucht weerspiegeld wordt, maar in dit soort details kun je je vergissen. Er zijn vrouwen met rare ogen en grote neuzen die geen heksen zijn. Want denk eraan: een heks is geen vrouw. Ze lijkt op een vrouw, maar het is een ander soort wezen, zoals een vampier ook geen man is maar er alleen maar op lijkt. De beste manier om ze te herkennen is aan hun handschoenen en hun haar. Heksen dragen altijd handschoenen, zelfs binnenshuis, en ze krabben heel vaak aan hun hoofd want ze zijn kaal en dragen een pruik die hun hoofdhuid irriteert, daarom hebben ze uitslag. Pruik-uitslag noemen ze dat. De handschoenen zijn om de nagels aan hun lange rode handen te verbergen, nagels die de vorm van klauwen hebben. Is het helemaal duidelijk? Zou je een heks herkennen als je er eentje op straat tegenkomt?

Papa, voor de honderdste keer: heksen betstaan niet.

Hij is zeven en hij kan het woord 'bestaan' nog niet goed uitspreken. Hij hakt het in tweeën en laat het eerste deel eindigen op een -t: 'bet' en 'staan'. Ik verbeter hem niet, en ik weet niet of ik daar goed aan doe. Alle ouders zijn verliefd op het spraakgebrek

van hun kind. Zelfs voor de meest hysterische vaders en moeders, die de hulp inschakelen van een logopedist, is elke overwinning van de taal een amputatie. Die eerste t is als een klein vishaakje in zijn gehemelte, dat hij zelf niet eens opmerkt maar waarmee hij aan mijn lichaam vastzit. Ik laat hem 'betstaan' zeggen, ook al weet ik dat hij binnenkort 'bestaan' zal zeggen, waarmee hij zich weer een beetje verder van mij zal losmaken.

Natuurlijk bestaan ze wel, zeg ik, zonder zijn extra t over te nemen, want ik wil niet dat hij het gevoel krijgt dat ik hem uitlach, of zelfs dat ik plezier heb om zijn uitspraak.

Hoe weet je dat ze niet bestaan?

Omdat ze niet bestaan, net als spoken niet bestaan, of weervolven of vampiers.

Pas op hoor, om weervolven kun je niet heen. Weet je nog, vorig jaar in Galicië, toen je de *lobisomem* hoorde huilen?

Dat was vast de wind.

De wind, zegt hij.

Het was zomer, we logeerden in een huisje aan de rand van een bos en we hadden wekenlang besproken hoe je je kon beschermen tegen *meigas*, toverheksen, en tegen geesten, door beschutting te zoeken bij het dichtstbijzijnde stenen kruis, en wat het betekende als er een rij lichtjes zou opdoemen uit het bos. Zonder resultaat.

Die dingen bestaan niet, zei hij.

En waarom zetten ze dan zoveel kruisbeelden neer? vroegen we hem.

Omdat Galiciërs nou eenmaal in dat soort dingen geloven, antwoordde hij, een tikkeltje neerbuigend en xenofob.

Die avond was het volle maan en ik deed het geluid van een huilende wolf na.

Papa, hou op, zei hij.

Hou op? zei ik. Maar ik deed helemaal niks.

Na mijn antwoord was hij stil, doodsbang.

Wat is er, hoorde je wat? vroeg ik.

Nee, zei hij. Niks, het was zeker de wind.

Je hebt toch geen lobisomem gehoord hè?

Lobisomems bestaan niet, het was de wind.

Maar hij greep mijn hand stevig vast en versnelde zijn pas.

Zijn moeder en ik glimlachten naar elkaar. Eindelijk een kiertje van angst, eindelijk iets onverklaarbaars in zijn wereld vol donzige zekerheden. Aan de rand van een bos moeten kinderen beven als een rietje, het is de taak van de ouders deze angst aan te wakkeren, al is het maar zodat ze naar ons toe hollen om te schuilen in onze armen.

Met heksen heb ik nooit zoveel geluk gehad als die zomeravond in Galicië. Hoe vaak we ook de aanwijzingen doornemen die hen verraden en hoe vaak we ook het boek van Roald Dahl lezen en de film kijken met Anjelica Huston als Opperheks, de muren van de fictie blijven stevig op hun plaats. Onze zoon valt in slaap zonder angst dat er een heks met haar knokkels op zijn raam komt kloppen zodra het licht uit is.

Elke avond als ik zijn kamer uitga, laat ik de deur op een kier en het licht in de keuken aan. Dat doe ik niet om zijn angst voor het donker te sussen, want die heeft hij niet, maar omdat hij niet bij ons vandaan wil zijn. Hij weet dat er voor zijn vader na de nachtzoen een ander leven begint, waar hij geen deel van uitmaakt, en de deur openlaten is een manier om mij eraan te herinneren dat hij bestaat. Hij wel, en de heksen niet.

Welterusten, roep me maar als er een heks komt.

Heksen bestaan niet!

Op de gang, nog voor ik in de woonkamer ben, begin ik te krabben. Over mijn armen, over mijn rug, op mijn hoofd. Soms

jeukt mijn hoofdhuid zo erg dat het is alsof ik net zo'n uitslag heb als de heksen. Als mijn nagels een beetje lang zijn, begint het al snel te bloeden, waardoor er vlekken komen in mijn T-shirt, de bekleding van het meubilair en de lakens, en ik met druppels als op een plaats delict mijn ware aard verraad, mijn aard die ik de hele dag verborgen heb gehouden en die ik in mijn eentje in de leunstoel, achter een treurig avondmaal en bij een willekeurig tv-programma, vrij laat etteren. Mijn ware ik, zonder overhemd met lange mouwen en zonder schoenen. Ik kan nog geen volle van een nieuwe maan onderscheiden en ik zoek ook geen prooi om mijn moordlust te stillen. Net als echte monsters vorm ik voor niemand een bedreiging, maar wil ik alleen maar schuilen voor de wereld, voor de mensen die met fakkels en hooivorken achter me aan zouden komen als ze me zouden zien zoals ik ben.

Zelfs mijn zoon mag me niet zien. Al voelt hij heus wel dat er iets is. Als onze kinderen ons ontmaskeren, lopen we het risico dat ze ons als monsters accepteren, en dat zou hun fataal kunnen worden. Daarom laat ik de deur op een kier en niet wijd open, zodat hij niet in de verleiding komt op te staan, de woonkamer in te komen om te ontdekken dat heksen niet alleen bestaan, maar dat het zelfs hun eigen ouders zijn.